

บทนำ

เราทุกคนล้วนมีจุดเจ็บในใจ...

ตริษฐ์ซึ่งดีถึงคำนั้น บางครั้งปมปัญหาเล็กๆ ที่เป็นแผลลึกเมื่อวัยเด็กสามารถผลักดันให้คนเราทำสิ่งเง่าได้อย่างเหลือเชื่อ ตอนนั้นก็เช่นเดียวกัน เธอยืนอยู่บนความสับสนระหว่างความถูกต้องที่ครอบครัวสั่งสอนมา กับความต้องการเอาชนะความกลัวภายใน

ความกลัว...ที่จะด้อยค่าหรือต่ำกว่าคนอื่น

ความกลัว...สายตาที่ดูแคลนชิงชังซึ่งบางครั้งเธอลับคิดไปเอง

ถึงแม้ว่าความจริงแล้วเธอจะมีมากกว่าคนอื่น แต่มันไม่อาจเพียงพอที่จะตอบสนองความต้องการเบื้องลึกภายในได้ ดังนั้นถ้าเธอไม่ยอมกลัว เธอจะต้องเอาชนะมัน ต้องเอาชนะสิ่งที่ติดอยู่ในใจมาเนิ่นนาน มันคงน่าตลกที่เธอจะบอกใครต่อใครว่าการกระทำของเธอทั้งหมดเกิดจากรื่องลือเลือนเล็กๆ ในวัยเด็กเท่านั้น

เป็นคำพูดที่แม้กระทั่งคนพูดในเวลานั้นอาจจะไม่ทันคิดเลยด้วยซ้ำ มันเป็นแค่ความคะนองปาก

และเป็นคำพูดที่แม้กระทั่งคนพูดในเวลานี้อาจจะลืมไปแล้วด้วย

ซ้ำว่าตัวเองเคยเอ่ยไว้เช่นนั้น

ซึ่งบางทีอาจจะเป็นคำที่คนพูดในเวลานี้รู้สึกแยะที่ตัวเองได้พูดไป กลายเป็นความเสียใจในความหลังที่ไม่อาจย้อนคืนมาได้

แต่ว่านะ...คำพูดเล็กๆ ที่ไม่ได้คิดแบบนั้นบางครั้งก็อาจจะส่งผล ต่อจิตใจของคนคนหนึ่งไปตลอดชีวิต ตรีนุชเข้าใจดีเพราะเธอก็เป็น แบบนั้น คนเราแม้วันเวลาจะผ่านไปนานสักแค่ไหน ชีวิตเปลี่ยนไป ลักเพียงใด แต่ถ้าไม่มีสิ่งที่ทำให้คิดได้ เราก็มักจะโหยหาความกล้าแกร่ง เพื่อที่จะได้รู้สึกเข้มแข็งแล้วชนะความกลัวในจิตใจ แต่ทว่าการใช้ชีวิต แบบนั้นมันเหนื่อยเหลือเกิน

ตรีนุชเฝ้ารอว่าเมื่อไหร่ที่เธอจะทำใจหยุดมันได้เสียที่...

บทที่ 1

โต๊ะอาหารที่ตั้งอยู่ในร้านนั้นไม่พอสำหรับลูกค้าของร้าน 'ก้วยเตี่ยว อาป้า' เสียแล้ว ความอ้อยที่เล้าลือไปไกลร้อยเอ็ดเจ็ดเจ็ดย่านนั้นทำให้ผู้คนต่างแห่แหนมาลองสูตรเด็ดกันไม่เว้นแต่ละวัน จนทำให้ในยามเย็นต้องขยับขยายโต๊ะนั่งไปริมฟุตบอลด้านนอกเสียหลายที่ แล้วตอนนี้เบอร์โต๊ะที่ถูกตั้งไว้เพื่อสะดวกในการส่งอาหารก็เลยไปจนเกือบจะถึงสามสิบอยู่แล้ว

ทุกวันเฮียถาวรหรืออาแม้งเจ้าของร้านยังมาลวกก้วยเตี่ยวอยู่เหมือนเดิม แม้ปีนี้เขาจะอายุย่างเข้าห้าสิบห้าแล้ว แต่อาแม้งก็ยังคงคงกระบายอันใหญ่ที่เอาไว้ต้มน้ำซุปรสเด็ดอย่างเชี่ยวชาญ ด้านข้างมีคู่ทุกข์คู่ยากเจ็ดสมสมัยที่คอยคิปลูกขึ้นสูตรเด็ดที่ทำเองกับมือ ดูปริมาณไม่ให้ขาดให้เกินในแต่ละสามเหมือนครั้งเริ่มกิจการใหม่ๆ เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน หนาซ้าก็ยังไม่หวั่นหากเจ็ดสมสมัยจะเพิ่มเติมอาหารตามสั่งบางรายการเข้าไปในเมนูของร้านอีกด้วย

"เอาก้วยเตี่ยวไปส่งโต๊ะสามที่" ซามก้วยเตี่ยวถุกวางลงที่โต๊ะข้างๆ หม้อลวกก้วยเตี่ยว เพื่อรอคอยร่างบางที่เดินนวยนาดลงจากบันไดบ้านมายกไปให้ลูกค้า

"เรื่องอะไร ฉันมีธุระ" น้ำเสียงหวานติดสำเนียงรังเกียจนิดๆ หากผู้ฟังไม่ใช่บิดาของตัวเอง ตรีนุชคงจะใส่อารมณ์ไปมากกว่านี้

"เอ๊ะ อาลั้ง ลี้อนี่เป็นลูกยังงิ ให้ส่งก่วยเตี๋ยวซามสองซามทำอิดออด" อาเม้งเอามือข้างที่ว่างปิดหูเพราะเจ้าของชื่ออาลั้งกรี๊ดร้องออกมาอย่างซัดเคืองใจ

"ป้า! ฉันไม่ได้ชื่ออาลั้งนะ ฉันชื่อตรี เข้าใจไหมว่าตรี"

"อาติง...ต้อง" อาเม้งแกล้งพูดสำเนียงจีนที่เพี้ยนออกไป

"ป้า!" ตรีนุชร้องอย่างซัดใจ

"อ้าวจะเรียกอาลั้ง ลี้อมีปัญหาหรือเปล่า หน้อย...ทำเป็นชื่อตรี อ้าวเรียกลี้อมาตั้งแต่เด็กกว่าอาลั้ง ทำไมตอนนี้อ้าวจะเรียกไม่ได้" อาเม้งกระแทกกระบวยลงถาดอย่างโมโหเมื่อเห็นท่าทางลูกสาวค้อนลมค้อนแล้ง

"ดูมันทำตาเข้า สมสมัยดูลูกลี้อสิ"

"ลูกเฮียเหมือนกันแหละน่า" เจ้สมสมัยกำลังคิดเงินลูกค้าเลยไม่อยากจะสนใจการปะทะคารมกันระหว่างพ่อลูกที่เห็นเป็นประจำอยู่แล้ว

"แต่งตัวอะไรของลี้อ แล้วนี้จะไปไหน" อาเม้งมองการแต่งกายของลูกสาวตั้งแต่หัวจรดเท้า ไม่ว่าจะเขาจะเพียรอบรมลั้งสอนยังงิ ลูกสาวตัวแสบก็ยังคงแต่งตัววับๆ แวมๆ เลื้อคอกกว้างรัดรูปไม่พอ ยังเอวลอยอีกต่างหาก กระโปรงก็สั้นเต๋อ แถมหน้าตาก็พอกเสียอย่างกับจะไปเล่นจิว ฐู๋หอรอกนะว่างานที่ตรีนุชทำจะต้องไปพบปะผู้คนมากมาย จะแต่งตัวบอณา ก็คงไม่ได้ แต่แบบนี้ก็เกินไปหน้อยเหมือนกัน ซัดหูซัดตาเป็นที่สุด

"ฉันมีธุระ" ตรีนุชก็ตอบไปกลางหีบตลับแบ่งเอาฟองน้ำมาตบที่ไบหน้าเบาๆ ไปด้วยอย่างไม่สนใจอะไร

"ลี้อจะไปโรงไหนนะ" อาเม้งหมั่นใส่กระแทกเสียงถามลูกสาว

กลับไป

"โรงอะไรของบ้าน่ะ"

"ก็ลื้อจะไปเล่นวิ่งไม้ใช่หรือ ถ้าว่างๆ อ้าวจะได้ตามไปดู" ว่า
กระทบลูกสาวเสรีจก็หันไปลวกเส้นอย่างคล่องแคล่วตามออเดอร์ที่
ลูกค้าสั่งมา

"ป้า!"

"เรียกทำไม พุดอะไรไม่เคยจะฟัง ให้ปากเปียกปากแฉะอยู่นั้น
แหละ แล้วนี่ตกลงจะไปโรงไหน"

"ไม่เอาแล้ว คุยกับป้าไปก็ไมรู้เรื่อง" ตรีนุชทำท่าจะผละเด็น
ออกไป

"อ้าว แล้วก้วยเตี่ยวโตะสามที่ให้ไปส่งละ" อาแม้งยังไม่วายจะ
ยกชามก้วยเตี่ยวที่ตั้งอยู่บนานพอควรรย่นให้ตรีนุชอีกครั้ง

"ให้ไ้ไ้ตื้น้อยมันไปส่งสิ เตี่ยวชุดฉันก็เหม็นหมด" ตรีนุชโยน
หน้าที่ไปให้น้องชายที่กำลังนั่งอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่อีกด้านทันที

"ไปไหนมาไหนระวังนะ แล้วจะกลับก็โมงละนั้น ตอนนี่ก็เย็น
มากแล้ว พักนี้กลับมีตๆ ค่าๆ ตลอดเลยนะ" คนเป็นบิดาถาม

"ฉันมีบุญแจะบ้าน ป้าไม่ต้องรอรอก"

คำตอบของลูกสาวทำให้อาแม้งถอนหายใจ เขานึกเป็นห่วงลูก
แต่ก็ยังเคารพสิทธิ์ที่ถือว่าลูกนั้นโตแล้ว ควรจะมีอิสระของตัวเองบ้าง
บางทีเขาก็อยากมีเวลาที่จะอบรมสั่งสอนลูกนานๆ เหมือนกัน แต่งาน
ก็ล้นมือ กิจกรรมที่ก่อร่างสร้างมาด้วยน้ำพักน้ำแรงลดทอนเวลาที่เขา
จะคุยกับลูกไป

"ตื้น้อย ไ้ดีไ้วัย!" อาแม้งตะโกนเรียกลูกชายคนเล็กที่ป็นี่กำลัง
ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม

"อะไรป้า"

"เอาก้วยเตี่ยวไปส่งที"

ตื่นนอนอย่างเสียดายเวลาอ่านการ์ตูนแต่ก็ยอมทำโดยดี ปกติแล้ว เขาช่วยงานที่บ้านเสมอเพราะว่าตริณูซนั้นไม่สนใจเอาเสียเลย เด็กหนุ่มพยายามที่จะไม่บ่นหรืออึดอัดอะไร แต่ด้วยความเป็นเด็กที่บางครั้งอยากดูทีวี เล่นสนุกไปวันๆ ทำให้เขานึกหงุดหงิดใจอยู่บ้าง

"อ้าว พิวิทย์ ทำไมวันนี้มาคนเดียวล่ะ พี่หน้าหล่อไปไหน" ตีน้อย ทักทายนึกค้าใจสามอย่างคั่นเคย เด็กหนุ่มทิ้งตัวนั่งลงตรงข้ามกับ ลูกค้าประจำ

"ใคร" วิกรมหรือวิทย์รับก๊วยเตี้ยมาแล้วจัดการปรุง วันนี้อาหาร เสิร์ฟช้าเสียจนเขาเริ่มหงุดหงิด

"ก็พี่ที่ตัวสูงๆ หล่อๆ คนนั้นไง ที่มาด้วยกันประจำนะ"

"อ้อ อาร์มเหอ มันทูระ เย็นนี้เลยไม่ได้มา" เมื่อลูกชิ้นอาบ้ำ ลูกแรกเข้าปาก วิกรมก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้น เลยมีใจที่จะตอบคำถาม

"ว่า"

"ทำไมทำเสียงแบบนี้วะ ไอ้ตีน้อย"

"ก็พี่เขาบอกว่าจะสอนผมเล่นกีตาร์ วันก่อนพี่เขาเพิ่งตั้งสายให้ ผมใหม่ เนี่ยผมเพิ่งรู้ว่าพิวิทย์มีเพื่อนเก่งๆ แบบนี้ด้วย ต่างกับ พี่ลิบลับเลย"

"อ้าวไอ้ตี พูดยแบบนี้ได้ไงล่ะ เตี้ยสวย" วิกรมยกตะเกียบขึ้น ชี้นำลูกชายเจ้าของร้าน

"แหมพิวิทย์ ชีใจน้อยเป็นผู้หญิงไปได้ ผมก็แค่อยากเล่นดนตรี เก่งๆ วาดรูปแจ่มๆ อยากดูดีแบบพี่อาร์มเขา สาวๆ จะได้กรี๊ดผมไง" ตีน้อยเพื่อไปตาลอยไป วิกรมที่กำลังอ่อยกับก๊วยเตี้ยสุดระดีดถึง กับสายหน้าระอา

"แล้วพี่อาร์มเขาจะมาเมื่อไหร่ล่ะพี่"

"พุงนี้คงมากินก๊วยเตี้ยด้วย วันนี้นั้นก็ว่าจะมาแต่โดนพ่อมัน ลากตัวไปเสียก่อน" วิกรมว่าพร้อมกับสั่งก๊วยเตี้ยเพิ่มอีกสองสามรอด

เพราะอาหารมาช้าแท้ๆ ทำให้เขาหิวเสียนหน้ามึต

สมาคมค้าอัญมณีไทยร่วมกับบริษัทของนายอาทิตย์ พ่อค้าพลอยรายใหญ่จัดงานการกุศลหารายได้สมทบทุนเข้ามูลนิธิเพื่อคนตาบอด งานนี้ถือโอกาสควจจัดงานฉลองวันคล้ายวันเกิดของเขาไปด้วยเลย นั่นทำให้อาร์มหรือว่าอธิน ลูกชายคนโตของอาทิตย์จำเป็นที่จะต้องสลัดเสื้อยืดกางเกงยีนหันมาใส่สูท แล้วเอาหนังกวางรัดผมยาวประป่าให้เรียบร้อย ก่อนที่จะมายืนบนหน้าตั้งถือแก้วเครื่องดื่มในงาน "น่าเมื่อชะมัด" ชายหนุ่มบอกกับอาเนช น้องชายที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น และเพิ่งจะเริ่มหัดเข้าสังคมมาไม่นานนัก

"อ้าว ทำไมพูดแบบนี้ล่ะพี่อาร์ม อาร์ตว่ามันสนุกดีออก" อาเนช มีท่าทางตื่นเต้นและออกจะชอบงานเลี้ยงที่เต็มไปด้วยคนแต่งตัวดีดูหรูหรา และที่สำคัญมีสาวสวยระดับดารานางแบบมากมาย

"นายชอบเธอ"

"ใช่ อาร์ตว่ามันน่าสนุกดี"

"เป็นนายนี่ก็ดีจริงนะ สนุกได้กับทุกเรื่อง" อธินมองใบหน้าน้องชายที่ตอนนี้ดวงตาเป็นประกาย และจู่ๆ ดวงตาของอาเนชก็เบิกกว้าง อธินเบี่ยงสายตาไปทางที่น้องชายเขามองอยู่ก็ได้พบกับสาเหตุที่ทำให้อาเนชมีอาการเช่นนั้น

คามิลล่า นางแบบชื่อดังยืนอยู่บนรันเวย์ ร่างสูงงามระหงกำลังเดินอย่างสง่าผ่าเผย หลังตรงไหล่ตั้งพร้อมด้วยการบิดตัวเล็กน้อยเพื่อเน้นส่วนเว้าส่วนโค้งของรูปร่างอันไร้ที่ติได้อย่างสวยงาม ริมฝีปากสีแดงสดนั้นเผยรอยยิ้มอย่างเย้ายวน ดวงตาคู่งามหรือลวงเป็นบางครั้ง เพื่อแสดงภาพกายอันลึกลับสลับกับความซุกซน เธอทำให้ทั้งห้องหยุดนิ่งราวกับทุกคนอยู่ใต้เส้นสูงที่เธอใส่ ตรึงความรู้สึกของคนในห้องใหญ่ให้อยู่กับที่เพียงแค่เธอเอียงกรายผ่านทางเดินแคบๆ ที่ยกสูงขึ้น

"สวยจัง" อาเนชมองตาลอยแล้วเพื่อออกมา คำพูดของน้องชาย ทำให้อินตึงสติเข้ามาอยู่กับตัวได้ เมื่อครู่เขาเองก็โดนมนตรีสะกดอันร้ายกาจนั้นเหมือนกัน

"เพื่อไปเล่นอะอาร์ต" ชายหนุ่มแก้มทำเสียงย้าน้องชาย

"แหมพี่ ก็ไม่หนักไม่ฝืนว่าจะได้เจอ พี่ไม่รู้หรือว่าคุณคามิลล่าเป็นนางแบบดังขนาดไหน เพื่อนในกลุ่มผมชอบกันทุกคนเลย" น้องชายเล่าให้อินฟัง

อาเนชเรียนด้านบริหารธุรกิจชั้นปีที่หนึ่งในมหาวิทยาลัยชื่อดังของรัฐ เขาชอบกิจการของที่บ้านมาก ถึงกับใช้วิชาเลือกไปเรียนออกแบบอัญมณีที่ต่างคณะเพิ่มเติม แต่น่าเสียดายที่อาเนชไม่ใช่ลูกชายคนโตก็เลยไม่ได้รับการคาดหวังจากบิดานัก

"นั่น พี่ดูคามิลล่าสิ เดินมากับคุณพ่อด้วย" อาเนชดูท่าทางตื่นเต้นเมื่อหลังจากการแสดงบนเวทีจบลงแล้วเห็นนางแบบสาวกับบิดาของเขาต่างจากอินที่หลังจากเห็นความสวยภายนอกของคามิลล่าเมื่อครู่แล้วเขาก็ไม่ได้ฟังใจอะไรไปมากกว่านั้น ชายหนุ่มจะสนใจใครสักคนก็ต้องด้วยนิสัยใจคอและเนื้อแท้ข้างในมากกว่ารูปลักษณ์ที่เห็นภายนอก

"ไปพี่ พอกวักมือเรียกแล้ว" ปีนี้อาเนชสูงขึ้นมาจนเกือบจะเท่าอินแล้ว นั่นทำให้เขาตึงร่างสูงของพี่ชายไปหาบิดาได้ไม่ยากเย็นนัก แม้อินจะทำหน้าตาเหม็นเบือยังไงเขาก็ไม่สนใจ เพราะอีกไม่กี่ก้าวเขาก็จะได้คุยกับคนที่ตัวเองชื่นชมแล้ว

การสนทนาของทุกคนเป็นไปอย่างออกรสออกชาติยกเว้นอินเพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่าทำไมคุณอาทิตย์ถึงได้เรียกเขามาร่วมวงด้วย บิดาคิดจะใช้เขาเป็นเครื่องมืออีกแล้วสินะ เรื่องเรียกร้องความสนใจจากชาวบ้านบิดาเขาถนัดนัก นักข่าวสายสังคมสองสามคนเบิกตาโตเมื่อเห็นชายหนุ่มและพยายามจะเข้ามาขอสัมภาษณ์ แต่พอเขาไม่ให้ความร่วมมือก็พากันถ่ายรูปเท่านั้น ไม่ต้องเดาให้เมื่อยก็รู้แล้วว่าพวงนี้

กรอบสังคมต้องลงรูปของเขา แล้วหนึ่งในนักข่าวพวกนี้ก็จะจุดเทียน
นั่งเขียนข่าวกันเอง อธิณถอนหายใจอย่างเซ็งๆ

"สวัสดิ์คะคุณอาร์ม" หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มทอดสายตาทີ
ไม่ต่างกับที่เธอส่งลงมาจากบนเวทีให้เขา

"สวัสดิ์ครับ"

สีหน้าคามิลล่าเปลี่ยนไปเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าอธิณไม่มีที่ท่าว่า
สนใจเธอเกินกว่าการทักทายธรรมดา

"ผมอานะครับ" น้องชายเขาเสนอตัวออกมาเป็นคู่สนทนาทันที
นั่นก็ดีสำหรับอธิณที่ไม่ต้องการสนทนามากความกับใคร

เรื่องวุ่นวายสำหรับอธิณคงจะจบแค่นั้น หากคุณอาทิพย์ไม่มา
กระซิบให้เขาไปเอาใจนางแบบสาวเพราะต้องการตัวเธอมาเป็น
พรีเซ็นเตอร์ให้กับคอลเล็กชั่นใหม่ล่าสุด ตอนนี้อธิณกำลังตั้งเลย
เล่นตัวนัก เธอโก่งราคาค่าตัวพร้อมทั้งเลือกงานอยู่เสมอ

อธิณอดอดทั้งยังพยายามปฏิเสธ แต่เมื่อเขาไม่ไปบิดาก็พยายาม
ชักแม่น้ำห้าสายให้มาบรรจบกันจนเขารำคาญ พอผลจากบิดาจะไป
เข้าวงสนทนาอื่น แม่นางแบบสาวนั้นก็มือไวใจเร็วกว่าแขนเขาล้วง
หมับไม่พูดพร่ำอะไร ทั้งยังส่งสายตาวานสื่อความนัยให้เขาอย่าง
เปิดเผย แล้วตอนนี้อธิณก็ตกเป็นเหยื่อแสงแฟลชจำนวนมากของ
นักข่าวกลุ่มใหญ่ที่พากันกรูมาจากทุกทิศในห้องที่จัดงาน ชายหนุ่ม
กุมขมับแต่ก็ไม่รู้จะจัดการกับสถานการณ์ตรงหน้ายังไง ได้แต่พยายาม
อดทนนับหนึ่งถึงร้อยในใจ

รถคันเล็กสีดำของตรีณูชเคลื่อนผ่านหน้าค่ายเพลงยักษ์ใหญ่
แห่งหนึ่ง หญิงสาวที่เป็นคนขับนั้นสวมแว่นตาดำอันใหญ่ ซึ่งมันออก
จะแปลกสำหรับผู้พบเห็นอยู่บ้างเนื่องจากตอนนี้ก็เป็นเวลากลางคืน
แล้ว ลักพักก็มีชายหนุ่มท่าทางรีบร้อนวิ่งข้ามถนนมาจากฝั่งตรงข้าม

แล้วเดินตรงไปที่รถ จัดการเอามือเกาะกระจกสองสามครั้งเรียกให้คนขับรู้ตัว หญิงสาวสวมแว่นดำลดกระจกลง

"เต๋น! มาทำอะไรนะ" เธอถามเพื่อนสนิทสมัยเด็กที่ยืนเกาะกระจกอยู่อย่างแปลกใจ

"ฉันควรถามต่างหากว่าเธอมาทำอะไรที่นี่" เต๋นหรือปวันย้อนถามเพื่อนกลับไป เมื่อคิดถึงเรื่องเพศที่แตกต่างกันมันก็อาจจะแปลกสักหน่อย ทว่าหากจะถามว่าใครที่รู้ใจและรู้ว่าตรีนุชกำลังคิดอะไรอยู่นั้นนอกจากครอบครัวของเธอแล้วก็ต้องเป็นปวันคนเดียวเท่านั้น

ปวันเป็นนักข่าวสายบันเทิงและเพิ่งเสร็จจากการทำข่าวเปิดตัวอัลบั้มใหม่ล่าสุดของนักร้องชื่อดัง พอเดินออกมาจากตึกก็ได้ยินเสียงซุบซิบนินทาของบรรดาเหยี่ยวข่าวคนอื่นถึงเรื่องที่มีผู้หญิงทำตัวประหลาดขับรถวนไปมาแล้วชะลออยู่หน้าตึกหลายครั้ง พอเขาข้ามฝั่งไปเพื่อจะเรียกรถแท็กซี่ก็เพิ่งเห็นรถที่คุ้นตา ลองเพ่งมองทะเบียดถึงได้แน่ใจว่าเป็นยัยเพื่อนตัวดีของเขานั้นเอง

"ฉันถามก่อนนะ ไม่ตอบคำถามเสียมารยาทจริง" ตรีนุชแสร้งทำเป็นป่นเพราะรู้ว่าอีกสักสองนาทีเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายอย่างปวันอาจจะเริ่มเล่นงานเธอได้

"บอกมาเลยว่ามีทำไม" ปวันไม่สนใจว่าเพื่อนจะบ่นยังไง เขายืนเกาะกระจกไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ตรีนุชคิดขับรถหนีออกไปตื้อๆ เหมือนที่เคยปรากฏมาแล้วสองสามครั้ง

"ขับรถเล่น" เธอตอบพลางยกไหล่คล้ายกับว่ามันไม่สำคัญอะไร

"ท่าทางแบบนี้ของเธอมองก็รู้เลยว่าตอบไม่ตรงคำถาม" เขาเอ่ย

"ก็บอกแล้วไงว่ามาขับรถเล่น นายอย่าเข้าชี้หน้าเต๋น" คนพูดทำท่าเหมือนไม่พอใจ แต่ปวันดูออกว่านั่นคือการกลบเกลื่อนเสียมากกว่า

"มาหานายศุกลใช้ไหม"

แม้ว่าตรีนุชจะทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่ด้วยความที่เป็นเพื่อนกันมานาน

เขาก็พอจะเดาอะไรได้บ้าง และเมื่อหญิงสาวไม่ได้ตอบอะไรกลับมา
 ปรวันก็พูดต่อว่า "ฉันเตือนเธอแล้วไซ้ใหม่ ไอ้หน้าจิตนั่นเจ้าชู้จะตาย
 เลิกทำตัวเหมือนเอาตัวเองไปประเคนให้เขาถึงที่แบบนี้เสียที เธอก็
 เป็นคนมีความสามารถนะ ทำไมถึงจะต้องหางานเข้าบริษัทด้วยวิธี
 หว่านเสน่ห์ด้วยล่ะ ทั้งที่เอาเข้าจริงๆ แล้วเธอไม่ได้เป็นคนแบบนั้น
 ฉันรู้แหละว่าการที่ต้องออกไปเกี่ยวกับผู้ชายพวกนั้นบ่อยๆ เธอเองก็
 ไม่ได้รู้สึกสนุกไปด้วยหรอก เลิกเสียทีการทำตัวเหมือนเป็นคนอื่น
 แบบนี้ อีกร้อยอย่างก็ไม่เลิกทำ ตัวเธอเองนั่นแหละสตรีที่จะเด็ดร้อน
 เข้าสักวัน" ปรวันใส่เพื่อนไม่ยั้ง ระยะเวลาที่เขาไม่ค่อยได้เจอตรีนุชเท่าไร
 เพราะว่าต่างคนต่างยุ่งกันพอสมควร แต่ความเป็นไปของเพื่อนเขาเอง
 ก็ทราบผ่านทางพ่อแม่และน้องของเธอเวลาไปอุดหนุนกันด้วยดีเยี่ยมเป็น
 อย่างดี

"เต๋นอย่ามาเทศน์เวลานี้น่า ก็บอกแล้วไงว่าถ้ามันสำเร็จก็จะ
 เลิกทำ เอน่า ฉันแค่อยากจะมีงานดีๆ มีหน้ามีตาในสังคมเท่านั้น
 แล้วเนี่ยก็ไม่ได้มาหาใครทั้งนั้นหรอก ฉันมาขับรถเล่น นายไปได้แล้ว"
 ยังไม่ทันขาดคำของตรีนุช นักข่าวหนุ่มก็สังเกตเห็นร่างสูงโปร่งของकुกล
 เคลื่อนตัวผ่านประตูกระจกออกมา

"นั่นไงขับรถเล่น ยังจะปฏิเสธอีกไหม ฉันคงเชื่อหรอก ถ้าเผชิญ
 ผ่านมาแล้วไม่มีตุระจริงๆ เธอต้องชวนฉันขึ้นรถแล้วบอกว่าจะไปส่งบ้าน
 ให้แล้ว ยกเว้นแต่มีตุระ"

"ก็คือ..." ตรีนุชหน้าเสีย ถึงแม้เธอจะกลบเกลื่อนเรื่องที่ทำด้วยการ
 แสดงท่าทางแยๆ กับคนอื่นได้ แต่ก็ไม่เคยตอบวันได้เลยสักครั้ง
 เพื่อนคนนี้คบกับเธอมานาน รู้ใจกันมากเกินไป

"ตรี ฉันบอกเธอแล้วไงว่า..."

"อย่ามาอะไรตอนนี้น่าเต๋น ถ้าจะเทศน์ก็ไว้ทีหลังเถอะขอร่อง
 งานนี้ก็ใกล้จะสำเร็จแล้ว สัญญาว่าถ้าสำเร็จก็จะเลิกทำตัวแบบนี้"

หญิงสาวหยิบลิปสติกออกมาเติมสีที่ปากก่อนจะยกโทรศัพท์ขึ้นแล้ว กดเบอร์อย่างคล่องแคล่ว แม้ตริณูจะไม่ได้บอกว่ายกลายสายเป็นใคร แต่ปวันก็พอจะรู้ เพราะร่างสูงที่เห็นเมื่อครู่หยุดแล้วหยิบโทรศัพท์ เครื่องจิวของตัวเองขึ้นมาก่อนยิ้มกว้างหันมาทางเขากับเพื่อน

ตริณูชเปิดบริษัทเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์เล็กๆ ชื่อว่า 'บริษัท เราทำได้' แต่ด้วยความที่เป็นบริษัทที่เพิ่งเปิดใหม่และไม่ค่อยมีผลงานอะไร แม้หญิงสาวจะมีความสามารถแต่มันก็ไม่ได้ทำให้โอกาสของเธอมากขึ้น ดังนั้นบางครั้งตริณูชก็หาทางที่จะได้โปรเจกต์ใหม่ๆ ด้วยการเข้าหาคนที่มีอำนาจหรือเส้นสายพอที่จะทำให้หญิงสาวได้โอกาสทำงาน ซึ่งมันก็ทำให้ปวันรู้สึกปวดหัววันละหลายๆ รอบ

อันที่จริงแล้วเมื่อก่อนตริณูชไม่ได้เป็นแบบนี้ เธอเป็นเด็กเรียนเรียบร้อย และค่อนข้างจะอยู่ในกฎระเบียบ แต่ก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้หญิงสาวตัดสินใจเปลี่ยนตัวเอง ลูกขึ้นมาทำเรื่องบ้าๆ ด้วยหวังว่าจะทำให้ปมเจ็บเมื่อสมัยเรียนนั้นหายไป

ครอบครัวของตริณูชนั้นถ้าวางกันแล้วก็มีฐานะเข้าขั้นที่เรียกได้ว่า 'รวย' ที่บ้านเธอเป็นเจ้าของสูตรลูกชิ้น 'อาป้า' ก๋วยเตี๋ยวชื่อดังที่มีคนติดต่อซื้อแฟรนไชส์ไปขายอยู่หลายแห่ง ทำให้ต้องขยายธุรกิจไปซื้ออาคารพาณิชย์ฝั่งตรงข้ามอีกสองห้องเป็นสถานที่ไว้ทำลูกชิ้นเพื่อขายส่งเพียงอย่างเดียว แต่ตริณูชกลับดูถูกอาชีพของครอบครัวตัวเอง และตั้งมั่นว่าจะปรับเปลี่ยนตัวเองให้ยืนอยู่ในธุรกิจที่เธอคิดว่าดูดีในสังคมมากกว่า

"นี่ตรี อย่ายบอกระว่าเธอจะออกไปกับหมอนี่จริงๆ นี่มันก็โหม่งก็ยามแล้ว จะสี่ทุ่มแล้ว จะไปไหนกันอีก" อีกครั้งที่ปวันพยายามเอ่ยปากห้ามเพื่อน

"นี่เต๋น ทำงานเสร็จก็กลับบ้านไปนอนซะนะ ฉันอยู่ไหนจะโทรบอกเป็นระยะแล้วกัน พอใจไหม" ตริณูชรู้สึกผิดอยู่ แต่ด้วยความหัวรั้นเธอ

ก็ยืนยันที่จะเดินหน้าต่อไป แม้อีกใจก็รู้ว่าวันเป็นห่วงเธอเลยเลือกวิธีที่คิดว่าดีที่สุด

"แต่..." นักข่าวหนุ่มตั้งท่าจะขัดอีก เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะอะไรที่ทำให้ตริनुชิตัดจะใช้วิธีแบบนี้ แต่เธอก็มุ่งมั่นเสียจนน่ากลัวและเริ่มใช้วิธีที่ผิดๆ เอาชนะป้าของเธอ แม้อาเม้งบิดาของตริनुชจะให้ทุนรอนมาตั้งธุรกิจ แต่เขามีข้อแม้ว่าหากงานที่เธอทำไปไม่รอดก็ต้องกลับไปช่วยกิจการที่บ้าน อาเม้งไม่ได้ว่าอะไรลูกสาวแม้ว่าเธอจะถูกอุทธรณ์ที่เขาทำมาหาเลี้ยงลูกมากับมือ เขาเพียงแค่บอกว่าไปลองดู ถ้าไม่สำเร็จก็ต้องกลับมาทำงานที่ร้าน

"มีปัญหาอะไรกันหรือครับ อ้าว คุณเดินมาได้ไงครับ" ยังไม่ทันที่วันจะได้พูดอะไรต่อ ศุกลก็เดินมาถึง ประโยคทักทายของคนมาใหม่ทำให้นักข่าวหนุ่มได้แต่ถอนใจ

"ผมมาทำข่าว คุณล่ะ" วันตอบ

"ผมนัดกับตรีไว้ คุณคงไม่ว่าถ้าผมจะขอตัวตรีไปก่อน" ศุกลเดินเข้ามาใกล้อีกนิดแล้วชี้ไปที่ประตูรถซึ่งวันยืนขวางอยู่ สองชายหนุ่มสบตากันอยู่เพียงครู่ สำหรับวันนั้นมีแวไม่พอใจ ส่วนศุกลนั้นเปิดเผยและทำทนายอย่างเต็มที่ ในที่สุดแม้จะไม่อยากยอมรับความพ่ายแพ้แต่นักข่าวหนุ่มก็ต้องเป็นฝ่ายเปิดทางให้

"ขอบใจนะ คุณจะไปกับพวกเราไหม" ศุกลเปิดประตูเข้าไปนั่งประจำที่ ก่อนที่จะแสวงหันกลับมาถามวันอย่างมีน้ำใจ

"ไม่ล่ะครับ ขอขอบคุณ" นักข่าวหนุ่มเอ่ย

"น่าเสียดายนะครับ ฉันผมกับตรีขอตัวก่อนแล้วกัน"

วันคิดว่าเปล่าประโยชน์ เขาคงห้ามตริनुชไม่ได้ ตอนนั้นคงทำได้แค่มองตามท้ายรถที่แล่นออกไปอย่างขัดเคืองใจ

วันถอนหายใจหนัก เพื่อนของเขามีปมปัญหาแบบเด็กๆ เมื่อก่อนตริनुชไม่ได้สวยและเด่นแบบนี้ เป็นเด็กเนิร์ดไร้ความน่าสนใจที่โดน

แก๊งเป็นประจำ เธอชอบรุ่นพี่อยู่คนหนึ่ง พอกลิ่นใจบอกรักก็โดนปฏิเสธด้วยเหตุผลว่าเธอไม่สวย แล้วเรื่องนี้ก็เลยโดนลือรวมกับเรื่องที่ว่าเธอมีพ่อเป็นอาแปะขายก๋วยเตี๋ยว ซึ่งเมื่อโตมาแม้จะไม่มีใครคิดอะไรแบบเด็กๆ อย่างนั้นแล้ว แต่ปมในใจที่มีอยู่ของตรีณชฎีสร้างแรงผลักดันให้เธอเข้าไปสู่โลกแห่งความฟุ้งเฟ้อ เพื่อนของเขาเปลี่ยนแปลงตัวเองเสียใหม่และวัดค่าระดับของสังคมด้วยสิ่งของที่ใช้สอย หน้าที่การทำงานที่ทำ เงินทองที่หามาได้ทั้งหมดของตรีณชฎีหมดไปกับการบำรุงบำเรอตัวเอง สำหรับปวันแล้วเขารู้ดีว่าแท้ที่จริงแล้วตรีณชฎีนั้นเป็นคนดีและมีเหตุผลมากเลยทีเดียว ทว่าตอนนี้มันถูกฉาบทับไว้ด้วยนิสัยแย่ๆ ที่เจ้าตัวแสร้งทำออกมาตลอดเวลา เพราะมันเป็นสิ่งที่เธอคิดว่าจะทำให้ตัวเองเข้มแข็ง

เสียงเพลงเต๋นรำดังกระหึ่มในสถานบันเทิงยอดนิยมของหนุ่มสาว โต๊ะและผู้คนแน่นเบียดเสียดจนแทบจะไม่มีที่ว่าง พื้นที่แทบทุกตารางนิ้วแออัดไปด้วยนักเที่ยวกลางคืน หนุ่มสาวแต่งตัวดีสองคนยืนเกาะโต๊ะตัวเล็กอยู่

"เอสคะ เมื่อไหร่คุณจะให้ตรีเข้าไปคุยงานได้ล่ะคะ"

"รอก่อนสิครับ ผู้ใหญ่เขาไม่ว่าง" ดิเจหนุ่มชื่อดังกระดกเบียร์กลางโอบร่างบางไว้แนบกาย ตรีณชฎีหาทางเบี่ยงหลบอย่างแนบเนียน

"อีกแล้วนะคะ ผู้ใหญ่ไม่ว่างทั้งปีเลย แล้วเมื่อไหร่ผู้ใหญ่ของเอสจะว่างซักทีล่ะคะ" หญิงสาวพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน

"แล้วผมจะเรียนท่านให้เห็นว่าคุณอยากคุยงานด้วย" เขาพยายามเอาใจด้วยการบีบไหล่เธอเบาๆ

"ไหนว่าจะให้ตรีทำงานนี้ให้ล่ะคะ คุณบอกเองนะว่าใครๆ ก็ต้องฟังคุณ แล้วไหนล่ะคะ ตรีไม่เห็นจะเป็นแบบนี้เลย"

"อย่างองเง่นาตรี ไปสนุกกันดีกว่า" ศุกลติงร่างบางให้ลุกขึ้น

เดินไปทางพลอร์เดินรำ ตรีนุชยอมทำตามอย่างเสียไม่ได้ แต่พอจบเพลงแล้วเธอก็เดินกลับมาที่โต๊ะอย่างรวดเร็วซึ่งดีเจหนุ่มก็ไม่ได้ต่อว่าอะไร

"เดี๋ยวเราไปต่อกันที่ไหนดีล่ะตรี" ชายหนุ่มถาม

"ไม่ล่ะค่ะ เดี่ยวตรีต้องกลับบ้าน" เธอปฏิเสธทันที ถึงตรีนุชจะเอาตัวเข้ามาพัวพันกับผู้ชาย แต่เธอก็ไม่คิดว่าจะใช้ตัวเข้าแลกเพื่อให้ได้งาน เธอยังมีศักดิ์ศรีมากพอที่จะไม่ทำแบบนั้นแม้ว่าใครจะเห็นหรือไม่ก็ตามที่ ทว่าฝ่ายชายยังคงเข้าซื้ออยู่ เป็นเวลานานเกือบเดือนที่คุกลคบกับตรีนุช ทว่าเขากลับไม่คิดที่จะจริงจังกับเธอ ดังนั้นถ้าเทียบกับระยะเวลาตามปกติคุกลก็คิดว่าสมควรแก่เวลาที่จะเผด็จศึกแล้วตีซึ่งจากไปแล้ว

"กลับกันเถอะค่ะ" หญิงสาวตัดบท ทำท่าเสียอารมณ์ ตรีนุชรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร ถ้าเธอไม่อยากจะพลาดท่าเสียทีแล้วทำเรื่องทุกอย่างพังก็ต้องรีบออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

"ก็ได้ครับ แต่ผมอยากเข้าห้องน้ำหน่อย ไปทางนั้นกันเถอะ" คุกลากตรีนุชที่คว่ำกระเป๋าทิ้งบนโต๊ะแทบไม่ทันตรงไปทางมุมหนึ่งของร้าน เธอเดินตามเขาไปโดยดี คิดว่าเมื่อเข้าห้องน้ำเสร็จแล้วก็จะได้กลับกันเลย แต่เมื่อมาถึงบริเวณนั้นกลับไม่ใช่จุดหมายที่คิดไว้แต่แรกมันเป็นมุมมืดลับตาคนบริเวณหลังเครื่องขยายเสียงตัวใหญ่ ตรีนุชถูกผลักเข้าไปด้านใน

"นี่มันอะไรกันนะเอล"

เสียงอุทานอย่างตกใจของเธอไม่ทำให้คุกลหยุด เขาคิดว่านานพอควรแล้วที่จะเป็นเพื่อนเกี่ยวกับเธอ

"ปล่อยนะ จะทำอะไรนะ" ตรีนุชตะโกนร้องเสียงดัง หวังจะให้มีใครสักคนเดินผ่านมาได้ยินแล้วเข้ามาขัดจังหวะคุกลที่ตอนนี้กำลังเริ่มคุกคามเธอ

"ร้องไปก็เปล่าประโยชน์ จะร้องทำไมในเมื่อเธอเองไม่ใช่เธอ
ที่ต้องการแบบนี้" เขาซุกไปหน้าเข้าซอกคอของหญิงสาว ในขณะที่มือ
ก็ปิดป้องการประทุษร้ายต่อต้านจากเธอ

"อยู่เฉยๆ น้า" ศุกุลจับมือสองข้างของเธอแน่น ตอนนี้อยู่หน้า
ของชายหนุ่ม ใกล้เข้ามาหมายลิ้มรสริมฝีปากอิมของหญิงสาว

"โอ๊ย!!!"

ลั่นสูงกระแทกเต็มแรงบนรองเท้าหนังชั้นดีของศุกุล ตรีนุชเอา
กระเป๋าทิ้งปาตซ้ำเสียหลายครั้งเมื่อเห็นว่าเขาเริ่มที่จะตั้งตัวได้

"โอ๊ย! ยัย-ตัว-แสบ ฉันจะแจ้งตำรวจจับเธอข้อหาทำร้ายร่างกาย"

"ดี ฉันจะได้แจ้งกลับว่านายพยายามลวนลาม ทำอนาจารผู้หญิง
แล้วที่นี้ก็ดูซิว่าใครจะฉาวกว่ากัน" ตาต่อตาฟันต่อฟัน ผู้ชายอย่างศุกุล
อย่ามาหวังได้ตัวเธอเสียให้ยาก ในเมื่อมันจะพังไม่เป็นท่าแบบนี้แล้ว
ตรีนุชก็คิดว่านาที่นี้เป็นไงเป็นกัน

"ผู้หญิงอย่างเธอมาขู่ผู้ชายถึงที่เองแบบนี้ใครเขาจะเชื่อ"
ดีเจหนุ่มเอามือวางตรงศีรษะที่โดนตีแล้วหายใจลึกๆ

"แล้วนายมีหลักฐานอะไรที่ว่าฉันข่มขืนนาย ที่ทำไปทุกวันนี้เพราะ
ฉันหวังว่าจะได้งานต่างหาก อย่างนายนะถ้าไม่ใช่เรื่องนี้อ่าหวังเลย
ว่าฉันจะมอง"

"คิดเธอว่าฉันจะให้งานเธอทำ ผู้หญิงอย่างเธอแค่อ้าปากก็เห็น
ลั่นโกแล้วว่่าที่เข้ามาเนียหวังจะจับฉัน" ดีเจหนุ่มเริ่มตั้งตัวได้ เขา
ยึดตัวขึ้นก่อนสุดลมหายใจเข้าลึกๆ มองหญิงสาวที่ตัวลั่นเพราะ
ความโกรธตรงหน้า

"นี่จะบอกว่าไอ้โครงการใหม่ของบริษัทนายที่นายสัญญาว่า
จะช่วยพูดให้ฉันทำ...นายโกหกงั้นเธอ"

"ใช่ ใครจะง้อให้โครงการหลายล้านกับบริษัทเล็กๆ ของเธอทำ
ฉันก็แค่มาลูบๆ คลำๆ เธอฆ่าเวลา แต่ไม่นี่ก็จะเล่นตัวได้ขนาดนี้"

ศุกกลอยหน้าตอบคำถามของตรีนุช ทุกถ้อยคำมันเหมือนตัวเร่งให้หญิงสาวอารมณ์ปะทุมากขึ้น

"นายหลอกฉันนั่นแหละ" ตรีนุชกัดฟันถามออกไป ตอนนั้นเธอเลือดขึ้นหน้าแล้ว

"เราก็พอกันล่ะน่า" เขาย้อนกลับมา

"ไอ้-ผู้ชาย-เฮงชวย!" จบคำตรีนุชก็เตะฝ่าหมากเข้าหว่างขาศุกกลอย่างจัง ชายหนุ่มถึงกับลงไปกองกับพื้น "ในเมื่อนายไม่คิดจะติดต่องานพีอาร์กับอีเวนต์ในวงการให้ฉันทำ นายก็หมดประโยชน์...แล้วอย่าคิดไปแจ้งตำรวจนะ เพราะก็อย่างที่นายว่า เราสองคนมันก็พอกันล่ะน่า"

ตรีนุชพูดอย่างสะใจก่อนจะยกมือถือที่อัดเสียงทั้งหมดเอาไว้เปิดให้อีกฝ่ายฟังเพียงเล็กน้อย แล้วเดินผ่านร่างที่ยังจุกเสียดกองอยู่กับพื้นไปโดยไม่สนใจสายตาที่มองเธออย่างแค้นเคือง

บทที่ 2

สามเดือนผ่านไป...

ตอนนี้อธินกำลังเลือกซื้อของใช้ในร้านสะดวกซื้อชื่อดังแห่งหนึ่ง เขาค่อนข้างรู้สึกสบายใจหลังจากปลดตัวเองออกจากความวุ่นวายต่างๆ ลงได้ เมื่อประมาณสองเดือนก่อนเขาต้องทำตัวติดกับคามิลล่า นางแบบชื่อดังของเมืองไทยหลังจากเจอกันในงานเลี้ยงของสมาคมอัญมณีไทย และจากวินาทีนั้นเองที่อธินรับรู้ว่าเขาถูกบิดาใช้เป็นเครื่องมือในการที่จะชักจูงคามิลล่าให้มาเป็นพริเซ็นเตอร์ให้กับบริษัทแรกเลยอธินไม่ได้สนใจ แต่เพราะบิดาขอร้องหนักเข้าก็เลยยอมไปไหนมาไหนกับเธอด้วยเงื่อนไขที่ว่าหากอธินทำให้คามิลล่ายอมตกลงที่จะเป็นพริเซ็นเตอร์ให้ คุณอาทิตย์จะเลิกยุ่งเรื่องของเขา จะไม่มีการบังคับในเรื่องอนาคต การทำงาน หรือชีวิตส่วนตัวอีก อันที่จริงแล้วเขาก็แค่นี้ไปเป็นเพื่อนเธอดูหนัง ฟังเพลง กินข้าวในระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น ซึ่งตลอดเวลาอธินต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างมาก เพราะเธอเข้ามาเขาก็จัดการชีวิตของเขา ทำตัวเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของ และมักจะพูดจาทหาเรื่องผู้หญิงคนอื่นที่เข้ามาใกล้เขาเป็นประจำ ทั้งที่

อธินคิดว่าเขากับหญิงสาวเหล่านั้นเป็นแค่คนที่บังเอิญเจอกันเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็เด็กเล็รฟในร้านอาหาร ผู้หญิงเ็าะข้างๆ หรือเจ้าหน้าเ็ี่ ชายตัวหนึ่ง เป็ต้องโดนคามิลล่าจิกกัดทุกราย ชายหนุ่มไม่ชอบแบบนั้น แต่เขาก็ยอมใจเย็นและเ็าะขอโทษหญิงสาวเหล่านั้นทุกครั้ง ถ้ามีโอกาส

เพราะว่านิสัยแบบนี้และความเอาแต่ใจเ็อน่าเ็ื่อหน้าย แม้ว่าคามิลล่าจะเป็คนสวยและพยายามเผยความรู้สึกรหรือเปิดทางให้เขาเพียงใด อธินก็ยังไม่รู้สึกรประทับใจอีกฝ่ายถึงขั้นอยากจะสานสัมพันธ์เลยแม้แต่น้อย และเขาก็ม่ั่นใจว่าตัวเองไม่ได้แสดงท่าทางที่เกินเลยกว่าคำว่าสุภาพบุรุษแก่เธอ แต่คามิลล่าจะคิดอย่างไรเขาไม่รู้ ในข้อนี้้นเขาไม่อาจจะไปห้ามเธอได้ และเพียงแค่การไปดูหนังสามครั้ง ทานข้าวอีกหกมื้อ บวกกับการควงออกงานสังคมนาในระยะเวลลสั้นๆ หนึ่งงาน ผลปรากฏว่าอธินทำลสำเร็จ คามิลล่ายอมตกลงเป็พรี่เซ็นเตอร์ให้ด้วยค่าตัวสูงลิบลัวที่บิดาของเขาอมท่วมไม่อัน ในขณะเ็ื่ออธินที่กำลังจะหมดความอดทนเป่าปากอย่างโล่งอก

พอเห็นทุกอย่างเป็ไปตามที่บิดาต้องการแล้ว อธินก็หยุดการพบปะกับคามิลล่าเลยทันที แม้วนางแบบสาวจะพยายามติดต่อกันเลขชา ของบิดาเขามาหลายครั้ง แต่อธินก็คิดว่าม่ั่นคงจะดีกว่าที่จะหยุดทุกอย่างไว้เพียงเท่านี้ การกระทำของเขาน่าจะทำให้คามิลล่าพอจะคิดออกว่าเ็อะไรเป็อะไร อาจดูใจร้ายไปสักหน่อย แต่เธอก็คงจะเข้าใจดีที่ล้าคัณทุกครั้งที่เขาไม่ได้เป็คนนัดเธอก่อนเลย คามิลล่าเป็ฝ่ายชวนเ็ี่ยว เลือกรสถานที่เ็ี่ยว เลือกรกิจกรรม และตามเ็ื่อเขามาตลอด และด้วยพฤติกรรมอันน่าเ็ื่อใจเหล่านี้ก็ทำให้อธินรู้สึกรเซ็ดขยาดเธอเหมือนกัน เขาคิดว่าชีวิตคงจะสงบสุขขึ้นมากหากไม่มีคามิลล่า

และแม้ทั้งหมดจะเป็ไปตามที่คุณอาทิศย์ต้องการ แต่บิดาของเขากลับไม่ได้ทำตามสัญญา ยังคงเข้ามาบงการชีวิตของเขาอยู่ดี

อธินกับบิดาจึงมีปากเสียงกัน จนกระทั่งชายหนุ่มออกจากบ้านมา อันที่จริงแล้วอธินไม่ยอมให้เรื่องมันเป็นอย่างนี้เลยสักนิด ดังนั้นเขายังคงหวังว่าพอเวลาผ่านไปน่าจะมีจังหวะที่ดีอันจะทำให้เขากับบิดาหันหน้าคุยกัน เข้าใจกันได้อีกครั้ง แต่ก็นั่นแหละ... เขาก็ยังไม่รู้ว่าวันไหน "เฮ้อ" ชายหนุ่มถอนหายใจยาว ก่อนที่จะสะดุ้งเฮือกเมื่อจู่ๆ ก็มีเสียงเรียกชื่อเขา

"คุณอาร์มคะ"

"คุณคามิลล่า" ชายหนุ่มมุกทานก่อนจะซ่อนสีหน้าเมื่อหน่วยเอาไว้แล้วพยายามปั้นยิ้มให้กับนางแบบสาวที่เขาอยากจะทำให้อยู่ให้ห่างมากที่สุด คามิลล่ากำลังเดินตรงเข้ามาหา สดุดปัญญาที่ชายหนุ่มจะหลบหลีกได้ทัน แล้วพอเดินมาถึงเธอก็เข้าประชิดตัวเขาก่อนจะคล้องแขนอย่างสนิทสนม

"นี่ว่าคุณอาร์มลืมคามิลล่าไปเสียแล้ว" นางแบบสาวทอดสายตาวหานเชื่อมให้กับชายหนุ่ม

"เอ่อ...คุณ" สายตาของชายหนุ่มมองไปยังความมุ่นที่ตรงกลางลำตัวของนางแบบสาว ทำให้คามิลล่าถึงกับหัวเราะคิกออกมากทีเดียว

"นี่นะเธอคะ" นางแบบสาวเอามือกดลงไปอย่างแรง

"เดี๋ยวครับ! ทำอะไรนะ แบบนั้นมัน..." อธินร้องเสียงหลง

"ของปลอมนะคะ" คามิลล่าเปิดเสื้อขึ้นเล็กน้อยเผยให้เห็นว่ามีหมอนอยู่สองใบที่รัดอยู่กลางลำตัว

"คุณ..." แต่อธินก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

"คามิลล่ามาถ่ายละครเรื่องแรกคะ นี่ก็ถ่ายมาได้หลายฉากแล้วล่ะคะ แต่วันนี้โชคดียิ่งๆ นะคะที่ได้มาเจอคุณอาร์ม นั่นดูสิคะ มีนักข่าวมาทำข่าวหลายสำนักเลย" หญิงสาวชี้ไปด้านนอกที่มีนักข่าวนั่งกันอยู่สามสี่คน อธินมองตามแล้วเริ่มรู้สึกเหมือนว่าจะมีพายุหมุนเล็กๆ ก่อตัวขึ้นรอบๆ ตัวเขา

และเมื่อนางแบบสาวทำท่าทักมือเรียกนักข่าวกลุ่มนั้น ชายหนุ่มก็คิดทันทีว่า...ช่วยแล้ว

"ผมขอตัวก่อนนะครับ ไม่รบกวนเวลางานคุณละ" ชายหนุ่มพูดเร็ว พยายามแกะมือที่เกาะแน่นของหญิงสาวออก ทว่าอีกฝ่ายก็พยายามยึดแขนเขาไว้อย่างสุดกำลัง

"เดี๋ยวสิคะ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน อยู่ด้วยกันก่อนสิคะ อีกเดี๋ยวกองจะเลิกแล้วเราไปทานข้าวกัน"

อธินมองกลุ่มนักข่าวที่รุกกันเข้ามาและใกล้จะถึงตัวเขาแล้วอย่างสยดสยอง มีบางคนหยิบกล้องขึ้นมาเตรียมพร้อม เมื่อเห็นหน้าตาเขาอย่างถนัดก็ไม่รีรอที่จะลั่นชัตเตอร์

"ผมมีธุระด่วนจริงๆ ไว้โอกาสหน้านะครับ" อธินยอมเสียมารยาทออกแรงสะบัดอย่างแรง ผลปรากฏว่าคราวนี้เขาทำสำเร็จ ชายหนุ่มเดินตรงไปทางประตู แต่นางแบบสาวยังไม่ยอมแพ้ คามิลล่าเดินตามชายหนุ่มไปแล้วพยายามรั้งตัวเขาให้อยู่ต่ออีกนิด

"นานๆ เราเจอกันที ไปนั่งคุยกันก่อนนะคะ" เธอพยายามประวิงเวลา

"ขอโทษนะ ผมมีธุระด่วน" ชายหนุ่มดันอีกฝ่ายออกห่างจากตัวก่อนที่จะเปิดประตูร้านค้ำออกไป คามิลล่าเห็นไม่ได้การ เธอรีบก้าวตามออกจากร้านไปแล้วแก้มองทำเป็นเสียหลักล้มลงกับพื้นต่างระดับหน้าร้าน

"อ๊อ..." หญิงสาวร้องพลางนินทาด้วยความเจ็บปวด ทำให้ อธินที่เดินลวงหน้าไปไม่กี่ก้าวต้องหันกลับมาช่วยประคองอย่างเสียไม่ได้ และในจังหวะที่จะดึงตัวนางแบบสาวลุกขึ้นมา คามิลล่าก็สบโอกาสกอดคอเขาไว้แน่น

"คุณจะทำอะไรนะคามิลล่า" อธินร้องเสียงหลง รีบหันหลังให้กับนักข่าวที่ระดมถ่ายภาพและวิ่งตรงเข้ามา ชายหนุ่มใช้กำลังทั้งหมด

สลัดให้หลุดจากหญิงสาวก่อนที่จะหันหลังเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

อธินเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นพลางคิดในใจว่า น่าสมเพชนัก ต้องมาวิ่งหนีนักข่าว ไม่นึกว่าวันนี้จะเจอคามิลล่าได้ ช่วยชะมัด คามิลล่าเป็นผู้หญิงสวยก็จริง แต่เธอก็วุ่นวายไปเสียทุกเรื่องจนเขารำคาญ

"บ้าชะมัด!" อธินสบถในขณะที่มองซ้ายมองขวากิ่งวิ่งเร่งฝีเท้าเพื่อจะให้ตัวเองวางใจได้ว่าจะสามารถหนีจากความวุ่นวายได้

ทว่าพอถึงหัวมุมถนนที่จะต้องเลี้ยวเพื่อกลับที่พัก ชายหนุ่มก็พบว่าม็อดรถออกมาพอดี ทั้งคนและรถต้องเบรกกันเสียตัวโถง แม้ อธินจะพยายามยั้งขาตัวเองเอาไว้แต่เขาก็เสียหลักจนล้มลงไปกับพื้น ชายหนุ่มนึกตำหนิคนที่ขับรถไม่ระวัง แต่เขาทำได้แค่คิดเท่านั้น หญิงสาวเจ้าของรถเปิดกระจกแล้วชะโงกหน้าออกมา แม้คำพูดที่อธินอยากได้ยินคือการแสดงความเป็นห่วงหรือขอโทษอะไรทำนองนั้น...แต่ความจริงที่ชายหนุ่มได้รับก็คือ

"เดินดูทางหรือเปล่า" หญิงสาวหน้าตาดีที่เป็นเจ้าของรถพูดไล่เขาด้วยน้ำเสียงห้วน เพียงแค่ฟังที่แรกอธินก็นึกจุกเล็ก ๆ

"อ้าวคุณ ผมก็เดินของผมอยู่ดีๆ คุณแหละขับรถประสาอะไร" เขาลุกขึ้นยืนเอามือปิดกางเกงที่เบือนผู้่นออก

"เอ๊ะ ฉันก็ขับของฉันมาอยู่ดีๆ นายนั่นแหละเดินไม่ดูตาม้าตาเรือมาชนรถฉันได้ ดูซิ รถจะเป็นอะไรหรือเปลาก็ไม่รู้" ตรีนุชยื่นหน้าออกมาทำเป็นมองไปทางฝากระโปรงรถอย่างเป็นห่วง ด้านอธินที่ได้ยินก็แทบไม่เชื่อหู

"รถคุณนะมันเป็นเหล็กทั้งคัน ตัวผมเป็นเนื้อนะ ถ้าโดนกระป๋องเหล็กของคุณชนไม่มายืนแบบนี้หรอก" เขาว่าออกไป

"นี่นายว่าอะไรนะ กระป๋องเหล็กกันเธอ" ตรีนุชเริ่มโมโหครวนี้เธอเปิดประตูรถออกมายื่นเผชิญหน้ากับเขาอย่างไม่กลัวเกรง "นายรู้ไหม ถึงมันจะเป็นรถญี่ปุ่นธรรมดาๆ แต่ราคามันก็ไม่ใช่ว่า

บาทสองบาทที่นายจะมาเรียกเอาง่ายๆ ว่าไอ้กระป๋องหรือกระหนะ" ตรีนุซอารมณ์เสีย เธอหันไปมองรถตัวเองก่อนที่จะหันไปทางคู่อริที่ สลายตาเธอเปลี่ยนไปเล็กน้อยเมื่อเห็นเขาอย่างเต็มตา ผู้ชายที่ยืนอยู่ ตรงหน้าเธอแม้ว่าเขาจะใส่ชุดที่ดูธรรมดาอันประกอบด้วยเสื้อยืด ดกางเกงยีน และรองเท้าผ้าใบ ทว่าเขากลับดูดีมากๆ เขาสูงกว่าเธอมาก และมีบางอย่างในดวงตาสีดำลึกลับคู่หนึ่งที่ทำให้เขาดูโดดเด่นเหนือใคร ูบหนึ่งที่สบดวงตาคู่นั้นตรีนุซก็พลันรู้สึกบางอย่างที่ทำให้หัวใจเธอ เต้นประหลาด และมันก็ทำให้เธอลืมไปว่าตอนนี้ตัวเองกำลังทำอะไรอยู่... จนกระทั่งเขาเรียกมันแหละ

"คุณ...นี่คุณ เป็นอะไรหรือเปล่า"

ตรีนุซพบว่าตอนนี้เขาขยับเข้ามาใกล้แถมยังเอามือโบกไปมา ตรงหน้าเธออีก หญิงสาวสะดุ้งเล็กน้อยก่อนที่จะขยับตัวออกห่างเขา ปรับสีหน้า ปรับอารมณ์โดยไว แล้วเอ่ยต่อจากเมื่อครู่ว่า

"ถึงมันจะเป็นรถญี่ปุ่นธรรมดาๆ แต่มันก็มีราคาแพง คุณเรียก มันว่ารถกระป๋องแบบนี้ ฉันเองก็อยากจะรู้ว่าคุณนะมีปัญญาซื้อ เจ้ารถกระป๋องคันนี้ไหม" เธอเอ่ยแต่น้ำเสียงนั้นไม่ได้แรงเหมือน ประโยคที่พูดเลยสักนิด ตรีนุซคิดว่าถ้าเธอไม่ถูกความหน้าตาดีของเขา แผลงฤทธิ์เข้าใส่ เธอก็คงพูดด้วยน้ำเสียงที่เผ็ดร้อนเอาแต่ใจตามปกติ ของเธออย่างแน่นอน

ด้านอินทิงฟังคำพูดของหญิงสาวแล้วก็เอียงคอมองพลาตองสงสัย ตั้งแต่เมื่อครู่แล้วที่จู่ๆ เธอก็ไม่ไหว พอลงจากรถมาก็เอาแต่จ้องหน้าเขา แล้วคำพูดที่ชายหนุ่มคิดว่ามันน่าจะเผ็ดร้อนกว่านี้เหมือนท่าทางของเธอ คราวแรกก็กลายเป็นน้ำเสียงที่ธรรมดาและเหมือนกับจะเถียงไปแกนๆ เท่านั้น คิดแล้วก็น่าสงสัย เธอคนนี้เป็นผู้หญิงประเภทไหนกัน ท่าทาง ก็ดี แต่กลับมายืนเถียงกับผู้ชายกลางซอยแบบนี้

อินทิงวาดตามองหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง เธอสวมกระโปรงยีน

สิ้นเหนือเขา ใส่เสื้อคลุมพอดีตัวดูทันสมัย แต่ก็ไม่แปลกอะไรถ้าคิดว่ามันเป็นแฟชั่นสำหรับสาวยุคใหม่ แต่สิ่งที่เขาเห็นแล้วรู้สึกไม่ชอบใจนั้นก็คือการที่เธอใส่ส้นสูงแล้วขับรถแบบนั้น ชายหนุ่มไม่อยากจะนึกเลยว่าเวลาเธอพลาดเหยียบเบรกไม่ทันเขาจะเป็นยังไง ชั่วครู่สมองเขาก็สั่งการให้คิดอยากจะตัดสินใจของเธอบ้าง

"คุณ" อธินก้าวขึ้นมาด้านหน้าขยับระยะห่างระหว่างตัวเขากับเธอให้ใกล้เข้ามาอีกนิด เขารู้ว่าความสูงของเขาที่มากกว่าเธอจะทำให้หญิงสาวตรงหน้ารู้สึกเหมือนว่ากำลังถูกคุกคามอยู่ได้แน่นอน

"ที่จริงแล้วปัญญาข้อผมอาจไม่มี แต่วิธีที่จะได้ธามาจับความจริงแล้วก็มี" อธินเอ่ยแล้วส่งสายตาเจ้าเล่ห์ไปทางหญิงสาว ด้านตรีนุชส่งสายตาระแวงไปทางเขา

"นายหมายถึงอะไร" แม้จะระแวงอยู่แต่ตรีนุชก็ยังฝืนทำปากดีใส่อีกฝ่าย

"ก็ผมกำลังจะบอกคุณอยู่เนี่ยว่าการที่จะได้ธามาจับนะไม่ใช่มีแค่ข้อวิธีเดียว" คำพูดของเขาได้ผลชะงัดนัก

เพียงคำขู่ประโยคเดียวของอธินทำให้หญิงสาวตกประหม่า สายตาเธอฉายแววกังวลออกมาแทนที่ความอวดเก่งเมื่อครู่นี้ทันที

"นี่อย่าเข้ามานะ จะทำอะไรนะ" ตรีนุชมองอธินอย่างไม่ไว้ใจ

"ผมเนี่ยว่าคุณอยากจะรู้เสียอีกว่าผมมีปัญญาในการหารถสักคันมาขับหรือว่าไม่มีกันแน่"

"หยุดนะ ถ้าเข้ามาฉันจะตะโกนจริงๆ ด้วย" คราวนี้ตรีนุชถอยไปอยู่หลังรถอย่างระวังตัว ด้านชายหนุ่มได้ยินอย่างนั้นก็หยุดถอยหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

"ถึงผมไม่เข้าไป คุณก็ยังตะโกนอยู่ดี" อธินได้กลับเสียงเรียบไปหน้าเขาบ่งบอกว่าเสนอจะระอากับเธอ

"ฉันตะโกนตรงไหน อย่างมากกล่าวหาฉันนะ" ตรีนุชเถียง คราวนี้

ชายหนุ่มส่ายหน้า

"ผมไม่อยากจะยุ่งกับคุณแล้ว เสียงแสบแก้วหูระมัด คุณน่าจะ
หัดจำเอาไว้เสียด้วยว่าเป็นผู้หญิงนะมายืนหาเรื่องผู้ชายปาวๆ แบบนี้
ไม่น่ารักเลยนะคุณ อีกร้อยถ้าไม่ใช่ผมคราวนี้คุณคงเป็นศพหมกรถ
แล้วละ" เขาสั่งสอนแล้วก็เดินจากไปด้วยท่าทางหัวเสีย

หญิงสาวมองตามร่างสูงไปพลางถอนหายใจออกมา บางทีเธอน่า
จะใจเย็นอีกนิด แต่ก็เถอะ เมื่อครุ่นถ้าเขาไม่เรียกรถที่เธอหามาด้วย
น้ำพักน้ำแรงตัวเองว่าไอ้รถกระป๋องแบบนั้น เธออาจจะไม่เหม็นหน้าเขา
เท่าไร แถมอาจจะหลงเสน่ห์ที่เขาหวานใส่เธอโดยไม่รู้ตัวอีกด้วย

"ซี" ตรีนุชทำเสียงลอดไรฟันออกมา หันไปค้อนทางที่ชายหนุ่ม
คนเมื่อครุ่นเดินจากไปอย่างฉุนเฉียว

แต่ช่างเถอะ...ยังไงก็เจอครั้งนี้เพียงครั้งเดียวเท่านั้นแหละ
ถือว่าให้มันแล้วๆ กันไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)